

ona s hlediska čís. 2 § 486 tr. zák. závadná činnost začala a kdy končila, ani kdy se vlastně obžalovaný dopustil na úkor věřitelů opomenutí, nenavrhnuv řízení vyrovnací nebo vyhlášení úpadku, což bylo zjistiti již z toho důvodu, poněvadž v prosince 1925 »vyrovnací řízení skutečně navrhl«.

Čís. 3658.

Předmětem ochrany podle § 14 čís. 1 zák. na ochranu republiky není všeobecný státovědecký pojem demokraticko-republikánské státní formy, ať jest zbudována na jakýchkoliv zásadách, nýbrž jen demokraticko-republikánská forma státu, která podle platné ústavní listiny tvoří základ státního zřízení Čsl. republiky.

Obžaloba pro přečin § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. spáchaný tím, že obžalovaný jako autor a zároveň i jako tiskař závadného letáku tiskopisem tím veřejně pobuřoval proti demokraticko-republikánské formě státu, jest současně i obžalobou pro přečin zanedbání povinné péče, jestliže soud na straně obžalovaného neshledá veškeré podstatné náležitosti subjektivní skutkové podstaty tohoto deliktu.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1929, Zm I 275/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 17. ledna 1929, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky, po případě, pokud obžalovaný, byv odsouzen pro přestupek podle §§ 9 a 17 zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863, nebyl uznán vinným i přečinem podle § 42 odst. 3 zákona na ochranu republiky a čl. III. zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák., částečně vyhověl, zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky, a následkem toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a uznal obžalovaného kromě pravoplatného odsouzení pro přestupek podle §§ 9 a 17 tisk. zákona vinným i přečinem zanedbání povinné péče podle čl. III. čís. 3 zákona ze dne 15. října 1863, čís. 142 ř. zák. a § 42 zákona na ochranu republiky, spáchaný tím, že v únoru 1928 v S. jako tiskař tiskopisu »Občané s-čtí«, jenž obsahem svým zakládá skutkovou podstatu přečinu podle § 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky, při tištění nešetřil předpisů §§ 9 a 17 tisk. zákona. Jinak zmateční stížnost státního zastupitelství zavrhl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Zmateční stížnosti jest přisvědčiti, pokud vytýká rozsudku, že neuznal obžalovaného vinným i přečinem podle § 42 zák. na ochr. rep. a podle čl. III. zák. čís. 142/1868 ř. zák. Rozsudek uznává obžalovaného vinným, že jako tiskař letáků s nadpisem »Občané s-čtí« neuvedl na

tomto neperiodickém tiskopise jméno nakladatele ani tiskaře, a vůbec nepředložil výtisk tohoto neperiodického tiskopisu k tiskové přehlídce ani policejnímu ředitelství ani státnímu zastupitelství v Praze, a že tím spáchal přestupky podle §§ 9 a 17 tiskového zákona; zjišťuje též výslovně, že tiskopis ten svým obsahem zakládá po stránce objektivní skutkovou podstatu přečinu podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. Podřadění činnosti obžalovaného nalézacím soudem pod ustanovení §§ 9 a 17 tisk. zák. neposkytuje příčiny k pochybnostem; rovněž ne podřadění obsahu závadných míst letáku pod skutkovou podstatu přečinu podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep., an předmětem ochrany této trestní normy není všeobecný státovědecký pojem demokraticko-republikánské státní formy, ať jest zbudována na jakýchkoli zásadách, nýbrž jen ta demokraticko-republikánská forma státu, která podle platné ústavní listiny tvoří základ státního zřízení čsl. republiky (srov. rozh. sb. n. s. č. 1736). Poněvadž i podle dalšího zjištění rozsudku obžalovaný dal v únoru 1928 v S. ony letáky rozšiřovati, a tak pro něho jako tiskaře spisu trestného obsahu, při jehož vytištění nebylo šetřeno předpisů §§ 9 a 17 tisk. zák., nastala zodpovědnost ve smyslu čís. 4 čl. III. zák. čís. 142/1868 ř. zák., byl osvobozujícím výrokem porušen zákon, pokud jde o otázku, zda skutek obžalovanému za vinu kladený jest činem trestným před soud příslušejícím. Obžaloba nebyla sice na obžalovaného podána výslovně i ve směru přečinu podle § 42 zák. na ochr. rep. a čl. III. zák. čís. 142/1868 ř. zák., avšak obžaloba pro přečin podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. spáchaný tím, že obžalovaný jako autor a zároveň i jako tiskař letáku »Občané s-čtí« tiskopisem tím veřejně pobuřoval proti demokraticko-republikánské formě státu, jest současně obžalobou pro přečin zanedbání povinné péče, jestliže soud na straně obžalovaného neshledal veškeré podstatné náležitosti subjektivní skutkové podstaty toho deliktu (srov. rozh. sb. n. s. č. 1678). Bylo proto výrok rozsudku, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. osvobozen od obžaloby pro přečin podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep., zrušiti jako zmatečný podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. a zároveň na základě skutkových zjištění nalézacího soudu podle § 288 čís. 3 tr. ř. rozhodnouti způsobem shora uvedeným.

Čís. 3659.

Jde o zločin § 16 čís. 2, nikoliv o pouhý přečin § 16 čís. 1 zák. na ochr. rep., přečetl-li komunistický člen okresního zastupitelstva v jeho schůzi »zásadní prohlášení«, v němž schvaloval občanskou válku, státní převrat a nastolení diktatury proletariátu, jakž jest v intencích komunistické strany.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1929, Zm I 461/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po neveřejném ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. května 1929, pokud jím byl obžalovaný, byv obžalován pro zločin vyzývání k trestným činům podle § 15 čís. 2